

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1917.

Leto XVIII.

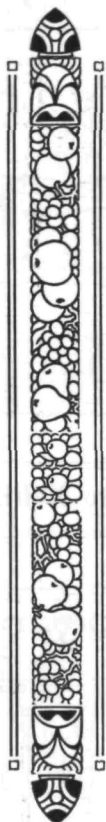
Bojanček in sreča.

Že lastovka davi pripela
pod streho je gnezdo mehko —
Bojančku se smejejo lica,
Bojančku se smeje oko.

Kaj bi ne smejal se Bojanček?
saj srce predobro mu zna:
Glej, v gnezdecu gorkem pod streho
bo lastovka zdaj mu doma.

Prepevala bo mu, cvrčala
in kličala zlato pomlad;
lovila bo srečo poredno
med žarki, sred glasnih livad.

Vlovila bo srečo brezskrbno
in v gnezdo zaprla jo tam —
aj, lepo bo kukala sreča
iz gnezda, smejala se nam!

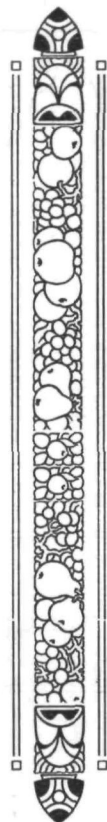
Nje lica kot mak so in snežec,
kot zvezdice njene oči,
in usteca se ji smehljajo
in pojejo zlate vse dni.

To gledal jo bode Bojanček!
Prepeval bo z njo, se smejal;
še v sanjah bo klical jo glasno,
še v sanjah pod gnezdrom bo stal.

Ko pride po lastovko jêsen,
ne pojde pač srečica z njo,
ej, v srce se skrije Bojančku
in tamkaj ostane lepó.

In zimico vso bo prepeval
in vriskal Bojanček — juhaj!
Kdo ima pač srečico v srcu,
kot ima Bojanček jo zdaj?

Jos. Vandot.

Cene:

Ivček — priliznjenček.

„Mamica zlata!
Ali si moja?“
„„ Ivček moj dragi,
veš da sem tvoja.““

„Bom te ubogal!
To boš vesela.
Molil bom, da bi
dolgo živel.“

Mamica boža,
lice rdeče,
vroče poljublja
lice žareče.

